

FOTO: JØRGEN SCHIØTTZ

“Jeg skammer mig ikke”, siger Poul Hansen, der lige fra første dag har talt åbent om sin demens takket være sin kone, Inge.

Undskyld, jeg har Alzheimers

Poul Hansen har fra starten set sin sygdom i øjnene. De forsvundne nøgler og ord er kun første etape af Alzheimers, men med sin hustru i ryggen føler han sig tryk.

**Af journalist
Irene Stelling**

Da Poul Hansen for kort tid siden var til en større fest, var det første, han sagde til sine borddamer: “Undskyld, hvis jeg ikke kan huske så meget. Jeg har Alzheimers.”

Bemærkningen er typisk for den 74-årige tidligere entreprenør og forvalter, der nægter at gøre sin begyndende demens til tabu. “Jeg

skammer mig ikke over min sygdom. Jeg kan alligevel ikke dække over den eller bluffe mig igennem,” siger Poul Hansen, der fik diagnosen for to år siden. Inden da havde både han og hustruen gennem 34 år, Inge, haft mistanke om, at noget var galt.

Poul havde i længere tid følt sig deprimeret, og Inge bemærkede, at han pludselig ikke kunne huske, hvor han lagde sine ting.

“Hvad vi ikke har ledt efter af briller og nøgler,” siger Inge, der også

kan huske, at Poul let blev irriteret og pirrelig og måtte op at lægge sig, når børnebørnene var på besøg.

En dag, da Inge kom hjem fra arbejde, sagde Poul: “Nu tager vi til læge.” Den praktiserende læge sendte Poul videre til en specialist på Næstved Centralsygehus. Efter hjerne-scanning, psykologtest, test af nervesystemet og andre undersøgelser konkluderede lægerne, at der formentlig var tale om Alzheimers.

“Fordi vi havde haft en mistanke, kom det ikke som et chok. Det var godt, at han fik stillet en tidlig diagnose, så han kunne starte på medicin,” siger Inge.

Kun synd for Inge

De daglige piller holder sygdommen nede, men han bliver ikke helbredt. >>

“Jeg vil ikke have, at Inges liv skal blive et helvede, fordi hun skal pleje mig”

forestille sig et liv uden sin mand i huset.

’Mine følelser for ham har ikke ændret sig, fordi han er blevet syg. Det eneste, der har ændret sig, er, at han er blevet mere afhængig af mig,’ siger Inge, der sidste sommer holdt op som skolelærer for at få mere tid til sin mand.

Hun ved, at Poul har det bedst, når hun er i nærheden. Når de er ude til fester og familiefødselsdage, vil Poul helst sidde, så han hele tiden kan se Inge.

Og når han mangler ord, kigger han ofte på Inge for at se, om han kan aflæse dem på hendes læber.

Vigtigt at være åbne

Ellers er det kun få ting, som Poul ikke mere kan på grund af sin sygdom.

Bilkørsel er en af dem. Bilnøglerne overdrog han til Inge, efter at han en dag ikke kunne finde tilbage til huset.

Jagtgeværet har han også givet afkald på. Til gengæld bruger han stadig motorsaven.

“Ja, jeg er nervøs, når han er ude at fælde brænde. Men jeg skal også passe på ikke at spærre ham inde,” siger Inge, der endnu ikke har oplevet, at Poul er gået ud uden at komme tilbage.

Men de ved begge, at den dag kan komme. Derfor er Poul indstillet på at gå med en chip eller en alarm, så Inge altid kan høre, hvis han forlader huset.

“Det gælder om at være realistisk.

Jeg vil ikke have, at Inge sover dårligt om natten, fordi hun er bange for, hvad jeg kan finde på,” siger han. Inge har også fået fuldmagt over parets værdier, så hun kan råde frit over hus og bil, hvis Poul en dag ikke længere selv kan tage vare på den slags. Inge er glad for, at de har fået snakket så mange ting igennem, mens tid er.

“Vi er meget afklarede. Og det påvirker også vores forhold til venner og familie, at vi har været så åbne omkring hele processen,” siger Inge og fortæller, at Poul lige har fået et videobånd af naboen, som har filmet den smukke natur omkring deres hus gennem et helt år.

“Så han kan kigge på det, hvis han en dag ikke længere kan gå ud,” siger hun.

Til gengæld har han det så godt, at han nogle dage næsten glemmer, at han lider af en uheldelig sygdom, der indimellem gør ham så forvirret, at han kan finde på at gå ind i klædeskabet i stedet for på toiletet.

“Nogle dage kan jeg det hele. Så går jeg ud og fælder træer eller svejser ovre i laden. Andre dage kan jeg ikke komme op af sengen eller sidder i en stol og kigger ud i luften,” siger Poul. De dage, hvor Poul er deprimeret, kredser hans tanker om én ting: Følelsen af at være en byrde for sin hustru.

“Det er pinefuldt at være bevidst om, at det kun går én vej. Det er ikke synd for mig. Det er synd for Inge. Jeg kan godt se, at jeg ikke er så charmerende at leve sammen med mere,” siger han.

“Vi har haft et ualmindelig skønt liv sammen. Jeg vil ikke have, at Inges liv skal blive et helvede, fordi hun skal pleje mig. Derfor har jeg også sagt til Inge, at hun skal sende mig på plejehjem, når jeg bliver uudholdelig”.

Det er Inge dog ikke umiddelbart indstillet på. Hun har svært ved at

Alois Alzheimers

Alzheimers Sygdom blev første gang beskrevet omkring århundredskiftet af den tyske læge Alois Alzheimer. Dengang mente man, at demenstilstanden fortrinsvis ramte yngre.